

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTELNIA

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

Język C. Programowanie

Autor: Steve Oualline

Tłumaczenie: Piotr Pilch

ISBN: 83-7197-914-2

Tytuł oryginału: [Practical C Programming](#)

Format: B5, stron: 460

[Przykłady na ftp: 216 kB](#)

Programowanie w języku C jest czymś więcej niż tylko wprowadzaniem kodu zgodnego z regułami składni; styl i wykrywanie błędów odgrywają równie istotną rolę w procesie tworzenia oprogramowania. Istotnie przyczyniają się do prawidłowego działania programów oraz ułatwiają ich konserwację. W książce omówiono więc nie tylko działanie języka C, ale również cały proces tworzenia programu w tym języku (uwzględniając założenia projektowe programu, kodowanie, metody wykrywania błędów, dokumentację, konserwację oraz aktualizację).

Wbrew powszechnemu przekonaniu większość programistów nie spędza całego swojego czasu przy pisaniu kodu. Poświęcają oni wiele czasu na wprowadzanie zmian i poprawek do aplikacji napisanych przez kogoś innego. Po przeczytaniu tej książki będziesz w stanie tworzyć programy, z którymi inni programiści nie będą musieli staczać bojów. Posiadasz również umiejętność analizowania kodu napisanego przez innego programistę.

Książka „Język C. Programowanie” omawia także popularne zintegrowane środowiska programistyczne dla systemu Windows (Borland C++, Turbo C++ oraz Microsoft Visual C++) oraz narzędzia programistyczne dla systemu UNIX (cc i gcc). Zawarto w niej również kod programu generującego statystyki, który ma za zadanie zademonstrowanie zagadnień omówionych w książce. Książka jest przeznaczona dla osób, które nie miały dotąd doświadczenia w programowaniu oraz dla programistów znających już język C, a pragnących poprawić swój styl i czytelność tworzonego kodu. Jeśli chcesz sprawnie posługiwać się C, „Język C. Programowanie” to idealny podręcznik dla Ciebie.

Spis treści

Wstęp	11
Organizacja książki	12
Omówienie rozdziałów	12
Uwagi dotyczące trzeciej edycji.....	15
Zastosowane style czcionki.....	16
FTP	17
Część I <i>Podstawy programowania</i>	19
Rozdział 1. <i>Czym jest język C</i>	21
Na czym polega sztuka programowania	22
Krótka historia języka C	25
Jak działa język C	25
Jak uczyć się języka C	27
Rozdział 2. <i>Tworzenie programu — podstawy</i>.....	29
Program — od pomysłu do realizacji	30
Tworzenie prawdziwego programu	31
Tworzenie programu przy użyciu kompilatora trybu wiersza poleceń.....	31
Tworzenie programu przy użyciu zintegrowanego środowiska programowania IDE.....	35
Uzyskanie pomocy w systemie UNIX	49
Uzyskanie pomocy w zintegrowanym środowisku programowania IDE.....	50
Lista poleceń środowiska IDE.....	50
Ćwiczenia z programowania.....	52

Rozdział 3. Styl programowania	53
Popularne style programowania.....	58
Różne szkoły programowania.....	60
Wcięcia oraz formatowanie kodu źródłowego	61
Przejrzystość	62
Prostota	62
Podsumowanie.....	63
Rozdział 4. Deklaracje i wyrażenia.....	65
Elementy programu	66
Podstawowa struktura programu.....	66
Wyrażenia proste	68
Zmienne i ich zakres	69
Deklaracja zmiennych	70
Typ całkowity.....	70
Instrukcja przypisania.....	71
Funkcja printf	72
Typ zmiennoprzecinkowy.....	74
Porównanie dzielenia liczb zmiennoprzecinkowych i dzielenia liczb całkowitych.....	75
Typ znakowy.....	76
Odpowiedzi.....	78
Ćwiczenia z programowania.....	79
Rozdział 5. Tablice, kwalifikatory oraz wprowadzanie znaków	81
Tablice	82
Łańcuchy	83
Wprowadzanie łańcuchów	85
Tablice wielowymiarowe	88
Wprowadzanie liczb.....	89
Inicjalizacja zmiennych.....	91
Typ całkowity.....	92
Typ zmiennoprzecinkowy.....	94
Deklaracje stałych.....	95
Stałe szesnastkowe i ósemkowe.....	96
Operatory specjalne	96
Efekty uboczne.....	97
++x czy x++.....	98
Jeszcze o efektach ubocznych.....	99
Odpowiedzi.....	100
Ćwiczenia z programowania.....	101
Rozdział 6. Instrukcje sterujące i warunkowe	103
Instrukcja if.....	104
Instrukcja else.....	105

Jak uniknąć stosowania funkcji strcmp	106
Pętle.....	106
Instrukcja while	107
Instrukcja break.....	109
Instrukcja continue	110
Zastosowanie instrukcji przypisania a efekt uboczny	111
Odpowiedzi.....	112
Ćwiczenia z programowania.....	112
Rozdział 7. Proces tworzenia programu.....	115
Przygotowanie	117
Specyfikacja.....	118
Projekt programu.....	119
Prototyp	120
Plik Makefile	122
Testowanie	124
Wykrywanie błędów	125
Konservacja.....	127
Aktualizacja.....	127
Elektroniczna archeologia	128
Redagowanie kodu programu	128
Zastosowanie debugera	129
Edytor tekstu jako przeglądarka.....	129
Umieszczanie komentarzy	129
Ćwiczenia z programowania.....	132
Część II Programowanie proste	133
Rozdział 8. Dodatkowe instrukcje sterujące.....	135
Instrukcja for.....	135
Instrukcja switch	138
Instrukcja switch, break oraz continue.....	143
Odpowiedzi.....	144
Ćwiczenia z programowania.....	145
Rozdział 9. Zakres zmiennych i funkcje	147
Zakres i klasa zmiennej.....	147
Funkcje	151
Funkcje bez parametrów.....	154
Programowanie strukturalne	155
Rekurencja.....	157
Odpowiedzi.....	158
Ćwiczenia z programowania.....	159

Rozdział 10. Preprocesor języka C	161
Instrukcja #define	162
Kompilacja warunkowa	167
Pliki dołączane	170
Makra parametryzowane	171
Funkcje zaawansowane	173
Podsumowanie	173
Odpowiedzi	173
Ćwiczenia z programowania	176
Rozdział 11. Operacje na bitach	177
Operatory bitowe	179
Koniunkcja bitowa and (&)	179
Bitowa alternatywa ()	182
Różnica symetryczna (^)	182
Negacja bitowa not (~)	183
Operatory przesunięcia (<<, >>)	183
Ustawianie, usuwanie i testowanie bitów	185
Grafika bitmapowa	188
Odpowiedzi	193
Ćwiczenia z programowania	194
Rozdział 12. Typy złożone	195
Struktury	196
Unie	197
Instrukcja typedef	200
Typ wyczeniowy enum	201
Konwersja typów (rzutowanie)	201
Struktury upakowane oraz pola bitowe	202
Tablice struktur	203
Podsumowanie	205
Ćwiczenia z programowania	205
Rozdział 13. Wskaźniki proste	207
Wskaźniki jako argumenty funkcji	212
Wskaźniki stałych	215
Wskaźniki i tablice	215
Jak nie używać wskaźników	220
Użycie wskaźników do podziału łańcucha	221
Wskaźniki i struktury	225
Argumenty wiersza poleceń	225
Ćwiczenia z programowania	230
Odpowiedzi	230

Rozdział 14. Pliki — operacje wejścia-wyjścia.....	233
Funkcje konwersji.....	237
Pliki binarne i tekstowe (ASCII).....	239
Znak końca wiersza.....	240
Binarne operacje wejścia-wyjścia.....	242
Problemy z buforowaniem.....	243
Niebuforowane operacje wejścia-wyjścia.....	244
Tworzenie formatów pliku.....	248
Odpowiedzi.....	250
Ćwiczenia z programowania.....	251
Rozdział 15. Wykrywanie błędów oraz optymalizacja.....	253
Wykrywanie błędów.....	253
Debugery interaktywne.....	263
Algorytm binarnego wyszukiwania — wykrywanie błędów.....	267
Błędy wykonania.....	277
Opowiadana metoda wykrywania błędów.....	278
Optymalizacja.....	279
Odpowiedzi.....	286
Ćwiczenia z programowania.....	287
Rozdział 16. Liczby zmiennoprzecinkowe.....	289
Format liczb zmiennoprzecinkowych.....	290
Dodawanie-odejmowanie liczb zmiennoprzecinkowych.....	291
Mnożenie liczb zmiennoprzecinkowych.....	292
Dzielenie liczb zmiennoprzecinkowych.....	292
Przepełnienie i niedomiar.....	293
Błąd zaokrąglenia.....	294
Dokładność.....	294
Minimalizacja błędu zaokrąglenia.....	295
Pomiar dokładności.....	296
Dokładność i szybkość.....	297
Szereg potęgowy.....	298
Ćwiczenia z programowania.....	300
Część III Programowanie zaawansowane.....	301
Rozdział 17. Zaawansowane wskaźniki.....	303
Wskaźniki i struktury.....	304
Funkcja free.....	307
Lista dowiązań.....	308
Operator wskaźnika struktury.....	311
Uporządkowane listy dowiązań.....	311

Lista podwójnych dowiązań	314
Drzewa	316
Wyświetlanie zawartości drzewa.....	320
Pozostała część programu.....	321
Struktury danych programu do gry w szachy	324
Odpowiedzi.....	326
Ćwiczenia z programowania.....	327
Rozdział 18. Programowanie modułarne	329
Moduły.....	330
Sekcja publiczna i prywatna.....	330
Modyfikator extern	331
Nagłówek.....	333
Ciało modułu	335
Program wykorzystujący tablice nieograniczone.....	336
Plik Makefile dla wielu plików	338
Zastosowanie tablicy nieograniczonej.....	341
Podział projektu na moduły.....	347
Przykład podziału na moduły: edytor tekstu	348
Kompilator	349
Arkusze kalkulacyjny.....	350
Zasady tworzenia modułu	351
Ćwiczenia z programowania.....	352
Rozdział 19. Starsze typy kompilatorów	355
Funkcje zgodne ze stylem K&R	356
Zmiana biblioteki	358
Brakujące funkcje	359
Zmiany funkcji free/malloc	359
Program lint	360
Odpowiedzi.....	360
Rozdział 20. Problemy z przenoszeniem	363
Modułowość	364
Długość słowa	364
Problem z kolejnością bajtów.....	365
Problem z wyrównywaniem.....	366
Problem ze wskaźnikiem pustym.....	367
Problemy z nazwą pliku	368
Typy plików	369
Podsumowanie.....	369
Odpowiedzi.....	369

Rozdział 21. Zapomniane zakamarki języka C	371
Instrukcja do/while.....	371
Instrukcja skoku goto.....	372
Konstrukcja ?:.....	373
Operator ,.....	373
Kwalifikator volatile.....	374
Odpowiedzi.....	374
Rozdział 22. Podsumowanie	375
Analiza wymagań.....	376
Specyfikacja.....	376
Projekt programu.....	378
Kodowanie	383
Opis funkcjonalny	383
Rozszerzalność.....	385
Testowanie	386
Aktualizacje.....	386
Końcowe uwagi.....	387
Pliki programu	387
Ćwiczenia z programowania.....	406
Rozdział 23. Rady dla programisty.....	407
Ogólne zalecenia	407
Projektowanie.....	408
Deklaracje.....	408
Instrukcja switch	409
Preprocesor	409
Styl.....	409
Kompilacja.....	410
Ostatnia rada	410
Odpowiedzi.....	410
Część IV Inne cechy języka	411
Dodatek A Tabela kodów ASCII.....	413
Dodatek B Zakresy i wzory konwersji parametrów przekazywanych	417
Dodatek C Zasady dotyczące priorytetu operatorów	419
Dodatek D Program wyznaczający wartość funkcji sinus przy użyciu szeregu potęgowego	421
Słownik terminów.....	425
Skorowidz	449

12

Typy złożone

*Wielki majestat wielkiego gmaczu,
Wybrany przez inkwizytora struktur.*

— Wallace Stevens

W tym rozdziale zostaną poruszone następujące zagadnienia:

- Struktury
- Unie
- Instrukcja typedef
- Typ wyliczeniowy enum
- Konwersja typów (rzutowanie)
- Struktury upakowane oraz pola bitowe
- Tablice struktur
- Podsumowanie
- Ćwiczenia z programowania

Język C daje programiście do dyspozycji bogaty zestaw typów danych. Poprzez zastosowanie struktur, unii oraz typów wyliczeniowych programista może rozszerzyć język o nowe typy danych.

Struktury

Załóżmy, że piszemy program obsługujący magazyn. W magazynie znajdują się skrzynie, które zawierają różne części. Wszystkie części znajdujące się w jednej skrzyni są jednakowe, dlatego też nie musimy się martwić o to, że zawartość skrzyń zostanie wymieszana.

Na temat każdej skrzyni znane są następujące informacje:

- Nazwa części w niej przechowywanej (łańcuch o długości 30 znaków).
- Liczba części określona ręcznie (liczba całkowita).
- Cena (grosze — liczba całkowita).

W poprzednich rozdziałach do przechowywania grupy podobnych typów danych były stosowane tablice. Jednak w tym przykładzie mamy do czynienia z mieszanką dwóch liczb całkowitych i tekstu.

Zamiast stosować tablicę zostanie użyty nowy typ danych określany terminem *struktury*. W przypadku tablicy wszystkie elementy są tego samego typu i są ponumerowane. W strukturze każdy element lub *pole* posiada nazwę oraz własny typ danych.

Ogólna definicja struktury ma następującą postać:

```
struct nazwa_struktury {
    typ_pola nazwa_pola; /* komentarz */
    typ_pola nazwa_pola; /* komentarz */
    ...
} nazwa_zmiennej;
```

Na przykład zdefiniujemy skrzynię, która będzie przechowywać kable do drukarki. Definicja struktury ma następującą postać:

```
struct bin {
    char    name[30];      /* nazwa czesci */
    int     quantity;     /* liczba czesci w skrzyni */
    int     cost;         /* cena pojedynczej czesci (w groszach) */
} printer_cable_bin;     /* miejsce przechowywania kabli do drukarki */
```

Powyższa definicja informuje język C o dwóch rzeczach. Pierwsza z nich określa format instrukcji `struct bin`. Instrukcja ta definiuje nowy typ danych, który może posłużyć do deklaracji innych zmiennych. Zmienna `printer_cable_bin` również jest deklarowana z użyciem tej instrukcji. Ponieważ struktura `bin` została zdefiniowana można ją zastosować w celu deklaracji dodatkowych zmiennych:

```
struct bin terminal_cable_box; /* miejsce przechowywania kabli do terminala */
```

Część definicji o nazwie *nazwa_struktury* może być pominięta:

```
struct {
    char    name[30];      /* nazwa czesci */
    int     quantity;     /* liczba czesci w skrzyni */
    int     cost;         /* cena pojedynczej czesci (w groszach) */
} printer_cable_bin;     /* miejsce przechowywania kabli do drukarki */
```

Zmienna `printer_cable_bin` została zdefiniowana, ale nie został utworzony żaden typ danych. Innymi słowy, zmienna ta będzie jedyną zmienną w programie zadeklarowaną w powyższej strukturze. Typem danych takiej zmiennej jest *struktura anonimowa* (ang. *anonymous structure*).

Część *nazwa_zmiennej* może również być pominięta. Poniższy przykład definiuje strukturę typu nie zawierającą zmiennych:

```
struct bin {
    char   name[30];           /* nazwa czesci */
    int    quantity;          /* liczba czesci w skrzyni */
    int    cost;              /* cena pojedynczej czesci (w groszach) */
};
```

Można teraz w celu deklaracji zmiennych, takich jak `printer_cable_bin`, zastosować nowy typ danych (`struct bin`).

W skrajnym przypadku zarówno część *nazwa_zmiennej*, jak i część *nazwa_struktury* mogą być pominięte. Części te są pod względem składni poprawne, ale zupełnie nieprzydatne.

Zdeklarowaliśmy zmienną `printer_cable_bin` zawierającą trzy pola o nazwach: `name`, `quantity` i `cost`. Aby uzyskać do nich dostęp, użyj poniższej instrukcji:

```
zmienna.pole
```

Na przykład jeśli nagle okaże się, że cena kabli wzrosła do 12.95 złotych, musisz wykonać następującą instrukcję:

```
printer_cable_bin.cost = 1295; /* 12.95 złotych jest nowa cena */
```

Aby obliczyć wartość całej zawartości skrzyni, wykonaj poniższą instrukcję:

```
total_cost = printer_cable_bin.cost * printer_cable_bin.quantity;
```

Struktury mogą być inicjalizowane w chwili deklaracji poprzez umieszczenie listy elementów w nawiasach klamrowych (`{}`):

```
/*
 * Kable do drukarki
 */
struct bin {
    char   name[30];           /* nazwa czesci */
    int    quantity;          /* liczba czesci w skrzyni */
    int    cost;              /* cena pojedynczej czesci (w groszach) */
} printer_cable_bin = {
    "Kable do drukarki",      /* nazwa czesci znajdujacej sie w skrzyni */
    0,                        /* na poczatku skrzynia jest pusta */
    1295                       /* cena -- 12.95 złotych */
};
```

Unie

Struktura jest stosowana do definicji typu danych zawierającego kilka pól. Każde pole ma przydzieloną oddzielną przestrzeń, którą zajmuje. Przykładowo poniższa struktura:

```

struct rectangle {
    int width;
    int height;
};

```

jest przechowywana w pamięci. *Unia* jest podobna do struktury, ale ma przydzielone jedno wspólne miejsce, w których jest przechowywanych wiele różnych nazw pól:

```

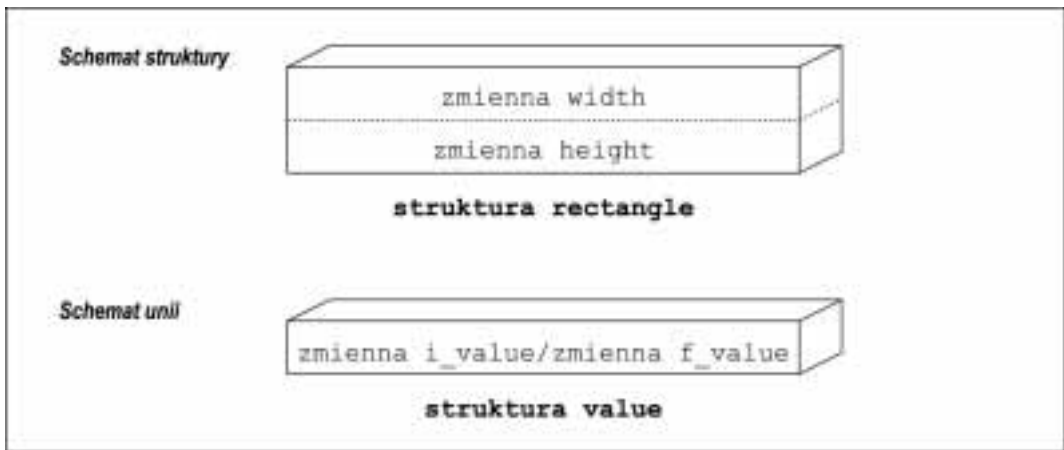
union value {
    long int i_value;      /* zmienna typu całkowitego */
    float f_value;       /* zmienna typu zmiennoprzecinkowego */
};

```

Pole `i_value` oraz `f_value` dzielą tę samą przestrzeń pamięci.

Strukturę można sobie wyobrazić jako wielkie pudło podzielone na kilka różnych komórek, z których każda ma inną nazwę. Unia jest też takim pudłem, ale tylko z jedną komórką i kilkoma różnymi etykietami umieszczonymi w jej wnętrzu.

Rysunek 12.1 przedstawia strukturę z dwoma polami. Każdemu polu jest przypisana inna część struktury. Unia zawiera tylko jedną komórkę, do której są przypisane różne nazwy.

Rysunek 12.1. Struktura i unia

W przypadku struktury pola nie oddziałują wzajemnie na siebie. Modyfikacja jednego pola nie wpływa na pozostałe. W przypadku unii wszystkie pola zajmują tę samą przestrzeń, a więc tylko jedno z nich w danej chwili może być aktywne. Innymi słowy, jeśli jakaś wartość zostanie przypisana zmiennej `i_value`, przypisanie wartości zmiennej `f_value` spowoduje usunięcie starej wartości, którą przechowuje zmienna `i_value`.

W wydruku 12.1 pokazano przykład zastosowania unii.

Wydruk 12.1. Zastosowanie unii

```

/*
 * Deklaracja zmiennej przechowującej liczbę całkowitą
 * lub rzeczywistą (ale nie obydwie)
 */

```

```

union value {
    long int i_value;    /* Liczba rzeczywista */
    float f_value;     /* Liczba zmiennoprzecinkowa */
} data;
int i;                 /* Losowa liczba calkowita */
float f;               /* Losowa liczba zmiennoprzecinkowa */
main()
{
    data.f_value = 5.0;
    data.i_value = 3;   /* nadpisana wartosc data.f_value */
    i = data.i_value;  /* prawidlowo */
    f = data.f_value;  /* nieprawidlowo, wywola nieprzewidywalne wyniki */
    data.f_value = 5.5; /* przypisanie jakiejjs wartosci f-value/i-value */
    i = data.i_value;  /* nieprawidlowo, wywola nieprzewidywalne wyniki */
    return (0);
}

```

Unie są często wykorzystywane w branży telekomunikacyjnej. Załóżmy, że posiadamy taśmę umieszczoną w innym miejscu i chcemy wysłać do niej cztery komunikaty: „otwórz”, „zamknij”, „przeczytaj” oraz „zapisz”. Dane zawarte w tych czterech komunikatach zmieniają się w szerokim zakresie zależnie od samych komunikatów.

Komunikat „otwórz” musi zawierać nazwę taśmy, natomiast komunikat „zapisz” musi przynosić dane, które zostaną zapisane. Komunikat „przeczytaj” musi zawierać jak największą liczbę znaków, które zostaną odczytane, natomiast komunikat „zamknij” nie zawiera żadnych dodatkowych informacji.

```

#define DATA_MAX 1024    /* Maksymalna ilosc danych do zapisu i odczytu */

struct open_msg {
    char name[30];        /* Nazwa tasmy */
};

struct read_msg {
    int length;          /* Maksymalna predkosc odczytu */
};

struct write_msg {
    int length;          /* Ilosc bajtow do zapisania */
    char data[DATA_MAX]; /* Zapisywane dane */
};

struct close_msg {
};

const int OPEN_CODE=0;   /* Kod otwieranego komunikatu */
const int READ_CODE=1;  /* Kod odczytywanego komunikatu */
const int WRITE_CODE=2; /* Kod zapisywanego komunikatu */
const int CLOSE_CODE=3; /* Kod zamykanego komunikatu */

struct msg {
    int msg;             /* Typ komunikatu */
    union {
        struct open_msg open_data;
        struct read_msg read_data;
        struct write_msg write_data;
        struct close_msg close_data
    } msg_data;
};

```

Instrukcja typedef

Język C umożliwia programiście zdefiniowanie swoich własnych typów danych poprzez zastosowanie instrukcji typedef. Instrukcja ta jest środkiem, dzięki któremu program może rozszerzyć podstawowe typy danych języka C. Ogólna postać instrukcji typedef jest następująca,

```
typedef deklaracja_typu;
```

gdzie *deklaracja_typu* jest identyczna jak deklaracja zmiennej, poza tym że zamiast *nazwy_zmiennej* jest użyta nazwa typu. Na przykład instrukcja

```
typedef int count;
```

definiuje nowy typ `count`, który jest taki sam jak typ całkowity.

Tak więc poniższa deklaracja

```
count flag;
```

jest identyczna jak ta deklaracja

```
int flag;
```

Na pierwszy rzut oka powyższa instrukcja niewiele różni się od tej:

```
#define count int
count flag;
```

Jednak instrukcje typedef mogą być stosowane do definiowania bardziej złożonych obiektów, co wykracza poza zakres możliwości prostej instrukcji #define. Oto przykład:

```
typedef int group[10];
```

Został teraz zdefiniowany nowy typ danych o nazwie `group` określający tablicę dziesięciu liczb całkowitych:

```
main()
{
    typedef int group[10];      /* Utworzenie nowego typu 'group' */
    group totals;             /* Przypisanie nowego typu danych zmiennej */
    for (i = 0; i < 10; i++)
        totals[i] = 0;
    return (0);
}
```

Częstym przykładem użycia instrukcji typedef jest definiowanie nowej struktury. Oto przykład:

```
struct complex_struct {
    double real;
    double imag;
};
typedef struct complex_struct complex;

complex voltag1 = {3.5, 1.2};
```

Typ wyliczeniowy enum

Wyliczeniowy typ danych został stworzony dla zmiennych, które przechowują tylko ograniczony zbiór wartości. Dostęp do tych wartości odbywa się poprzez nazwę (etykieta). Kompilator wewnętrznie przypisuje każdej takiej nazwie liczbę całkowitą. Rozważmy przykład aplikacji, w której zmienna będzie przechowywać dni tygodnia. Aby utworzyć wartości odpowiadające kolejnym dniom tygodnia w typie danych `week_days`, możemy zastosować deklarację `const`. Ma ona następującą postać:

```
typedef int week_day;    /* definicja typu week_days */
const int SUNDAY    =0;
const int MONDAY    =1;
const int TUESDAY   =2;
const int WEDNESDAY =3;
const int THURSDAY  =4;
const int FRIDAY    =5;
const int SATURDAY  =6;
/* zastosowanie typu */
week_day today = TUESDAY;
```

Taka metoda jest niewygodna. Lepsza metoda polega na zastosowaniu typu wyliczeniowego `enum`:

```
enum week_day {SUNDAY, MONDAY, TUESDAY, WEDNESDAY, THURSDAY,
               FRIDAY, SATURDAY};
/* zastosowanie typu */
enum week_day today = TUESDAY;
```

Ogólna postać instrukcji `enum` jest następująca:

```
enum nazwa_typu { etykieta-1, etykieta-2, ... }nazwa_zmiennej
```

Podobnie jak w przypadku struktur, część *nazwa_typu* lub *nazwa_zmiennej* może być pominięta. Etykiety mogą być dowolnymi identyfikatorami dopuszczalnymi w języku C, ale zazwyczaj zawierają same małe litery.

Język C implementuje typ wyliczeniowy `enum` jako zgodny z typem całkowitym, dlatego też całkowicie poprawne jest następujące określenie,

```
today = 5;    /* 5 nie jest typu week_day */
```

choć niektóre kompilatory po napotkaniu takiej instrukcji wyświetlą ostrzeżenie. W języku C++ typ wyliczeniowy `enum` jest oddzielnym typem i nie jest kompatybilny z typem całkowitym.

Konwersja typów (rzutowanie)

Czasem konieczna jest zamiana jednego typu zmiennej na inny. Zadanie to jest realizowane poprzez operację rzutowania (ang. *typecast operation*). Ogólna postać rzutowania jest następująca:

```
(typ) wyrażenie
```

Operacja rzutowania nakazuje językowi C obliczenie wartości *wyrażenia*, a następnie konwersję jej typu na określony przez element *typ*. Rzutowanie jest szczególnie przydatne przy przetwarzaniu liczb całkowitych i zmiennoprzecinkowych:

```
int won, lost;      /* liczba gier dotad wygranych/przeegranych */
float ratio;       /* współczynnik wygrane/przeegrane */
won = 5;
lost = 3;
ratio = won / lost; /* współczynnik ma wartosc 1.0 (niepoprawna wartosc) */
/* Poniższe wyrażenie obliczy prawidłowa wartosc współczynnika */
ratio = ((float) won) / ((float) lost);
```

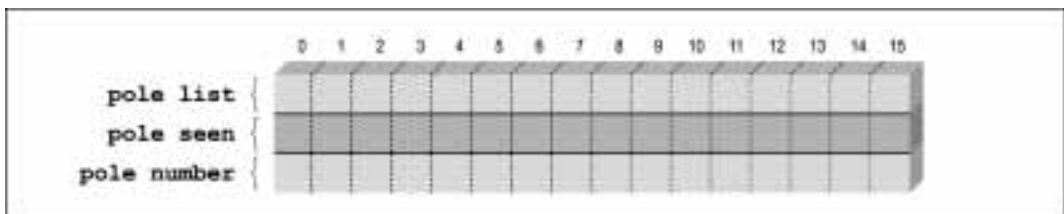
Kolejnym powszechnym zastosowaniem operacji rzutowania jest konwersja wskaźników z jednego typu na inny.

Struktury upakowane oraz pola bitowe

Struktury upakowane umożliwiają deklarowanie struktur w taki sposób, że zajmują one minimalną ilość miejsca. Na przykład poniższa struktura zajmuje 6 bajtów (na platformie 16-bitowej).

```
struct item {
    unsigned int list; /* jesli pozycja jest na liscie, pole ma wartosc true */
    unsigned int seen; /* jesli pozycja zostala przypisana polu,
                       /* wtedy ma ono wartosc true */
    unsigned int number; /* numer pozycji */
};
```

Na rysunku 12.2 został pokazany schemat przechowywania zmiennych struktury upakowanej. Każda struktura zajmuje sześć bajtów dostępnej przestrzeni (dwa bajty dla każdego pola typu całkowitego).

Rysunek 12.2. Struktura zwykła

Pola *list* oraz *seen* mogą przechowywać tylko dwie wartości — 0 i 1 — tak więc do ich reprezentacji jest wymagany tylko jeden bit. Nie planujemy nigdy przekroczyć granicy 16383 pozycji (0x3fff lub 14 bitów). W takim razie można zmodyfikować definicję struktury przy użyciu pól bitowych, co polega na umieszczeniu na końcu każdego pola znaku dwukropka oraz liczby określającej liczbę bitów, które zostaną przypisane polu. W efekcie struktura będzie zajmować tylko dwa bajty przestrzeni. Struktura ma postać:

```
struct item {
    unsigned int list:1;      /* jesli pozycja jest na liscie */
                           /* wtedy pole ma wartosc true */
    unsigned int seen:1;    /* jesli pozycja zostala przypisana polu,*/
};
```

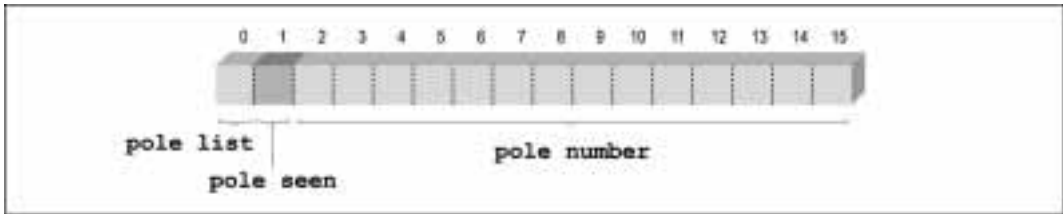


```

        unsigned int number:14;    /* wtedy ma ono wartosc true */
    };                             /* numer pozycji */

```

W tym przykładzie poinstruujemy kompilator, aby wykorzystał po jednym bicie dla pól `list` i `seen` oraz 14 bitów dla pola `number`. Tym sposobem dane mogą być upakowane na obszarze tylko dwóch bajtów. Zostało to pokazane na rysunku 12.3.

Rysunek 12.3. Struktura upakowana

Struktury upakowane powinny być stosowane z umiarem. Wynikowy kod, który wykonuje operację rozpakowania danych przechowywanych przez pola bitowe, ma stosunkowo dużą objętość i działa wolno. Jeśli nie występuje problem z brakiem wolnej przestrzeni, struktury upakowane nie powinny być stosowane.

W rozdziale 10., *Preprocesor języka C*, konieczne było zapisanie danych tekstowych oraz pięciu znaczników statusu liczących łącznie 8000 znaków. W takim przypadku zastosowanie dla każdego znacznika oddzielnego bajta pochłonięłoby sporą część przestrzeni (pięć bajtów dla każdego wprowadzonego znaku). Aby pomieścić pięć znaczników w jednym bajcie, zastosowano operacje bitowe. Inna metoda polegałaby na wykorzystaniu struktury upakowanej. Zostało to pokazane poniżej:

```

struct char_and_status {
    char character;           /* Znak przekazany przez urządzenie */
    int error:1;             /* Po wystąpieniu dowolnego błędu przyjmuje wartość
                             *true */
    int framing_error:1;     /* Wystąpił błąd ramki */
    int parity_error:1;      /* Znak miał nieprawidłową parzystość */
    int carrier_lost:1;      /* Sygnał nosny zanikł */
    int channel_down:1;      /* Urządzenie komunikacyjne straciło zasilanie */
};

```

Zastosowanie struktur upakowanych w przypadku znaczników jest bardziej czytelne i generuje mniej błędów niż przy użyciu operatorów bitowych. Jednak operatory bitowe dają programiście większą elastyczność, dlatego też sam powinniśmy zdecydować, jaką metodę zastosować w zależności od tego, która z nich jest dla Ciebie bardziej zrozumiała i przystępna.

Tablice struktur

Struktury i tablice mogą być ze sobą łączone. Załóżmy, że chcemy zarejestrować czas, jaki potrzebuje biegacz na jedno okrążenie w biegu składającym się z czterech rund. Aby zapisać czas, należy zdefiniować następującą strukturę:

```

struct time {
    int hour;    /*godzina (zegar 24-godzinny ) */
    int minute; /* 0-59 */
    int second; /* 0-59 */
};
const int MAX_LAPS = 4; /* tylko cztery okrazenia */
/* najlepszy czas okrazenia w ciagu dnia */
struct time lap[MAX_LAPS];

```

Zastosujemy powyższą strukturę w taki oto sposób:

```

/*
 * Biegacz wlasnie minal punkt pomiarowy
 */
lap[count].hour = hour;
lap[count].minute = minute;
lap[count].second = second;
++count;

```

Powyższa tablica może być zainicjalizowana przy uruchomieniu programu.

Inicjalizacja tablicy struktur jest podobna do inicjalizacji tablic wielowymiarowych. Ma ona następującą postać:

```

struct time start_stop[2] = {
    {10, 0, 0},
    {12, 0, 0}
};

```

Żałómy, że chcemy napisać program obsługujący listę wysyłkową. Etykiety kopert składają się z 5 wierszy i mają szerokość 60 znaków. Należy zdefiniować strukturę służącą do przechowywania nazwisk i adresów. Lista wysyłkowa dla większości wydruków będzie sortowana według nazwiska, natomiast na potrzeby samej listy zostanie zastosowane sortowanie według kodu pocztowego. Struktura takiej listy wysyłkowej ma następującą postać:

```

struct mailing {
    char name[60];          /* nazwisko, imie */
    char address1[60];     /* dwa wiersze zawierajace ulice */
    char address2[60];
    char city[40];
    char state[2];        /* dwuliterowy skrot */
    long int zip;         /* kod pocztowy */
};

```

Można teraz zadeklarować tablicę przechowującą zawartość listy wysyłkowej:

```

/* Lista wysylkowa */
struct mailing list[MAX_ENTRIES];

```

Pole state składa się z dwóch elementów, ponieważ zostało przewidziane do przechowywania dwóch znaków. Pole to nie jest typu łańcuchowego, ponieważ nie została przydzielona wystarczająca ilość miejsca dla znaku końca łańcucha ('\0').

Podsumowanie

Struktury i unie są zaliczane do grupy bardziej efektywnych elementów języka C. Dzięki nim nie jesteś już ograniczony tylko do wbudowanych typów danych języka C — możesz definiować własne typy. Jak się okaże w następnych rozdziałach, w celu tworzenia bardzo złożonych i wydajnych struktur danych struktury mogą być łączone ze wskaźnikami.

Ćwiczenia z programowania

Ćwiczenie 12.1. Zaprojektuj strukturę przechowującą dane listy wysyłkowej. Napisz funkcję wyświetlającą dane.

Ćwiczenie 12.2. Zaprojektuj strukturę przechowującą datę i czas. Napisz funkcję znajdującą przesunięcie w minutach pomiędzy dwoma czasami.

Ćwiczenie 12.3. Zaprojektuj strukturę danych dla celów obsługi rezerwacji biletów lotniczych, która zawiera następujące dane:

- Numer lotu
- Kod lotniska odlotu (trzy znaki)
- Kod lotniska przylotu (trzy znaki)
- Czas odlotu
- Czas przylotu

Ćwiczenie 12.4. Napisz program, który generuje listę zawierającą wszystkie samoloty odlatające z dwóch lotnisk określonych przez użytkownika.